

LEWI PETHRUS "SISTA" TESTAMENTE

Det är bra att Joel Halldorf skriver om Lewi Pethrus. Utan Lewi Pethrus hade knappast Pingst funnits som en kristen väckelserörelse i Sverige. Men Pethrus var mångfasetterad i sin Gudskallelse och livsutövning. Utifrån det är det viktigt att vi sentida bedömare, inte "lägger ord i hans mun" – liksom med bestämdhet, långt i efterhand, placerar in honom i en viss historiefåra av flera möjligheter. Jag säger alltså inte att Joel Halldorf endast har fel i sin ledarartikel här i Dagen, 21 juli, med rubriken "Pethrus ville bygga en kristen kultur" – när han gör gällande att arvet från Pethrus "framför allt lever genom de institutioner han grundade". Men vi som lyssnade till Lewis sista predikan i Nyhemsveckan 1974, bara några få månader innan han gick över gränsen in i evigheten, tog därmed del av hans "sista" testamente som handlade om att "vinna en och en" för Gud genom personlig evangelisation. Det blev som en sammanfattning menar jag, och många med mig då, att själavinnandet enligt Pethrus var det viktigaste för en kristen, och ja: i högsta grad för en pingstvän. Som jag minns stämningen i mötestältet och Andens närvaro, var det som att föras tillbaka in i det väckelseallvar och den heliga längtan som Lewi Pethrus första bok (1912), "Jesus kommer", kännetecknades av. Allt mellan Pethrus första bok och hans sista predikan, ska inte tas ifrån honom eller förminskas, men bör inte heller enligt min uppfattning få den mest avgörande betydelsen. Kristen kultur kan visserligen vara en motkraft mot det och de som verkar för samhällets avkristning, men Pingsts uppdrag måste väl ändå främst vara att förkunna och leva ut omvändelse-teologi? Och nutida så kallat kristet entreprenörskap, i allt från medier till välfärd, kan naturligtvis ha en viktig funktion, men är det inte på sin plats då att detta i likhet med Lewi Pethrus livsverk, står i väckelsens tjänst inför Jesu återkomst?

Sigvard Svärd